

KADUNUD SOKKIDE JUHTUM

**URVE
TINNURI**

Pärnu 2022

Illustreeris Jana Valge
Toimetas Heli Hallik
Küljendas ja kaaned kujundas Vallo Hallik

© Kõik õigused kaitstud

ISBN: 978-9916-668-49-8

Trükk: MJ Konsult

Pärnu 2022

Hea Tegu kirjastus
www.fil.ee

Kadunud sokkide juhtum

Tristanile hommikul
päike vaatas silma,
helekuldne taevaäär
töötas kaunist ilma.

Rõõmsal meelel puges poiss
pükstesse ja särki,
paljaid varbaid liigutas,
no, et mida värki –

sokid, mis jäid toolile,
kui ta süngi heitis,
olid läinud kaduma.
„Kes nad ära peitis?

Nad võib-olla omal käel
läksid tont teab kuhu,
reisimise maitse ehk
olid saanud suhu.

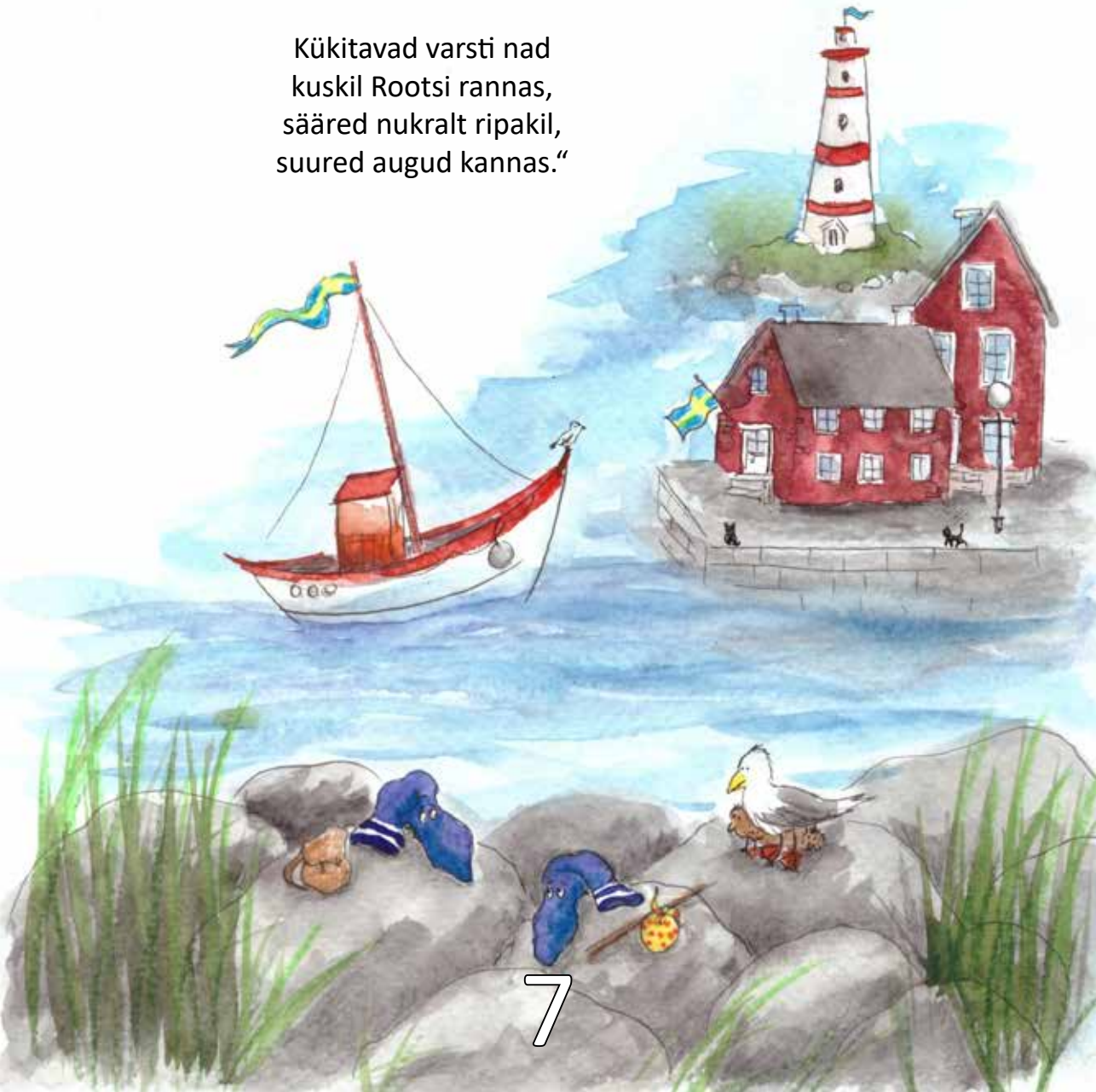
Kuhu küll nad suundusid,
lõunasse või läände?
Põhja poole minekuks
leidsid ettekäände?

Hakkasid nad astuma,
ikka kand ja varvas,
kuni viimaks peatusid
Rakveres või Narvas

või ehk hoopis Põltsamaal,
Viljandis või Valgas,
või siis üle merevee
laevareis neil algas?

Kükitavad varsti nad
kuskil Rootsi rannas,
sääred nukralt ripakil,
suured augud kannas.“

Isa, ema läve peal
seisid nõutu moega,
mõtlikuna vaatasid
paljasjalgset poega.

Emal leebelt lohutas:
„Ära liialt heitu,
sokid vast siinsamas toas
pugenud on peitu.

Kuskil vaikselt passivad,
paigast sealt ei nihku,
hinge kinni pidades
itsitavad pihku.“

Isa, nina vastu maad,
nurgast nurka vudis,
ema harjavarrega
diivani all sudis.

Vanaema valvsalt kaes
sahtlisse ja kappi,
vahel valjult hüüatas:
„Tule, taevas, appi!“

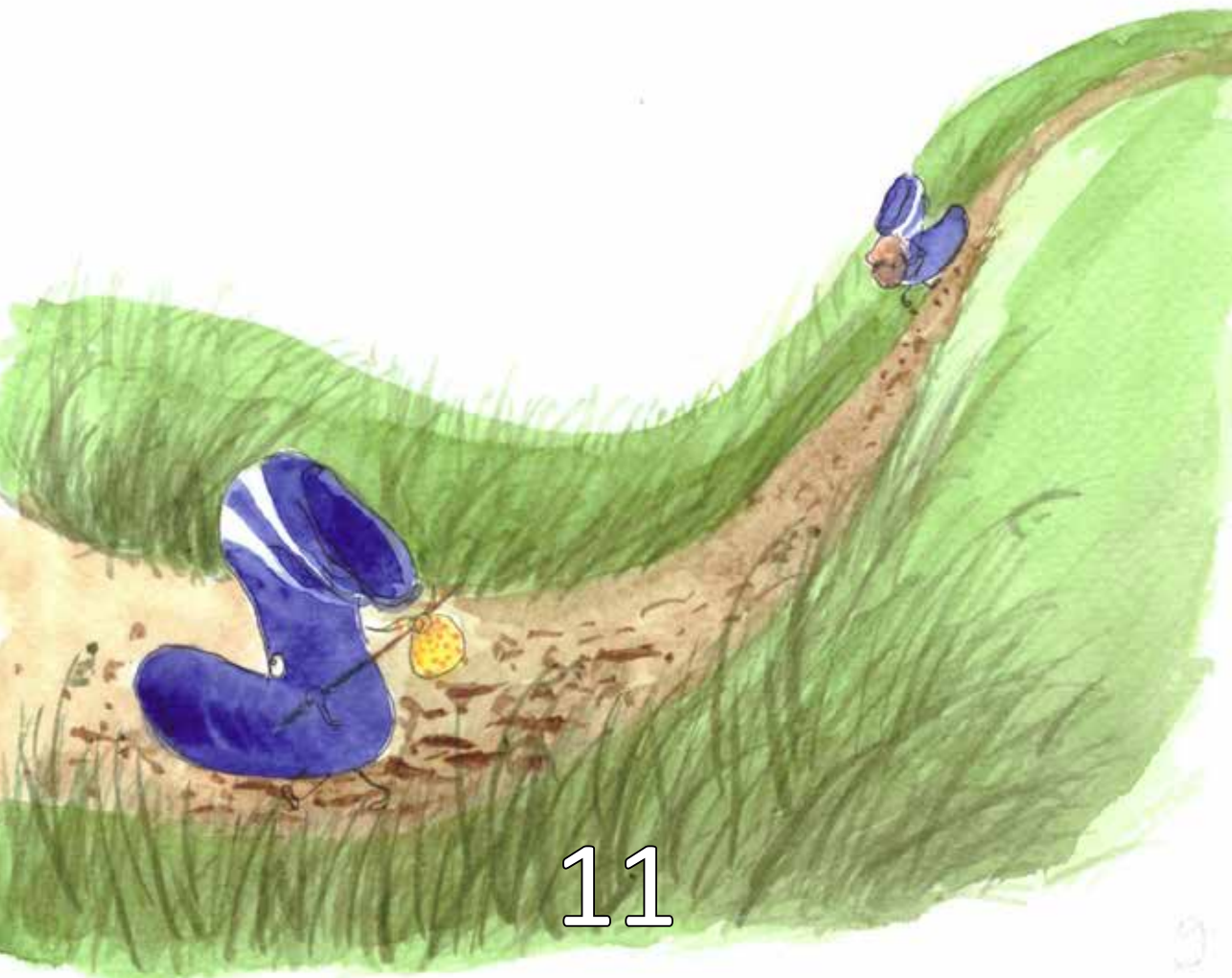
Isa arvas: „Kaaluma
peab ka seda tahku –
sokid pole enam paar,
läksid hoopis lahku.

Selle üle vaidlesid
nad ehk juba varem,
kumb neist kahest vasak on
ja et kumb on parem.

Jalutasid minema
teine teise kohta,
nii, et enam kunagi
teineteist ei kohta.

Seega tarvis algul üks,
pärast teine leida,
ükstapuha, kus need kaks
ennast ka ei peida.“

„Kuidas nad küll välja said?“
aru pidas ema.
„Justkui läbi seina nad
pistsid põgenema.“

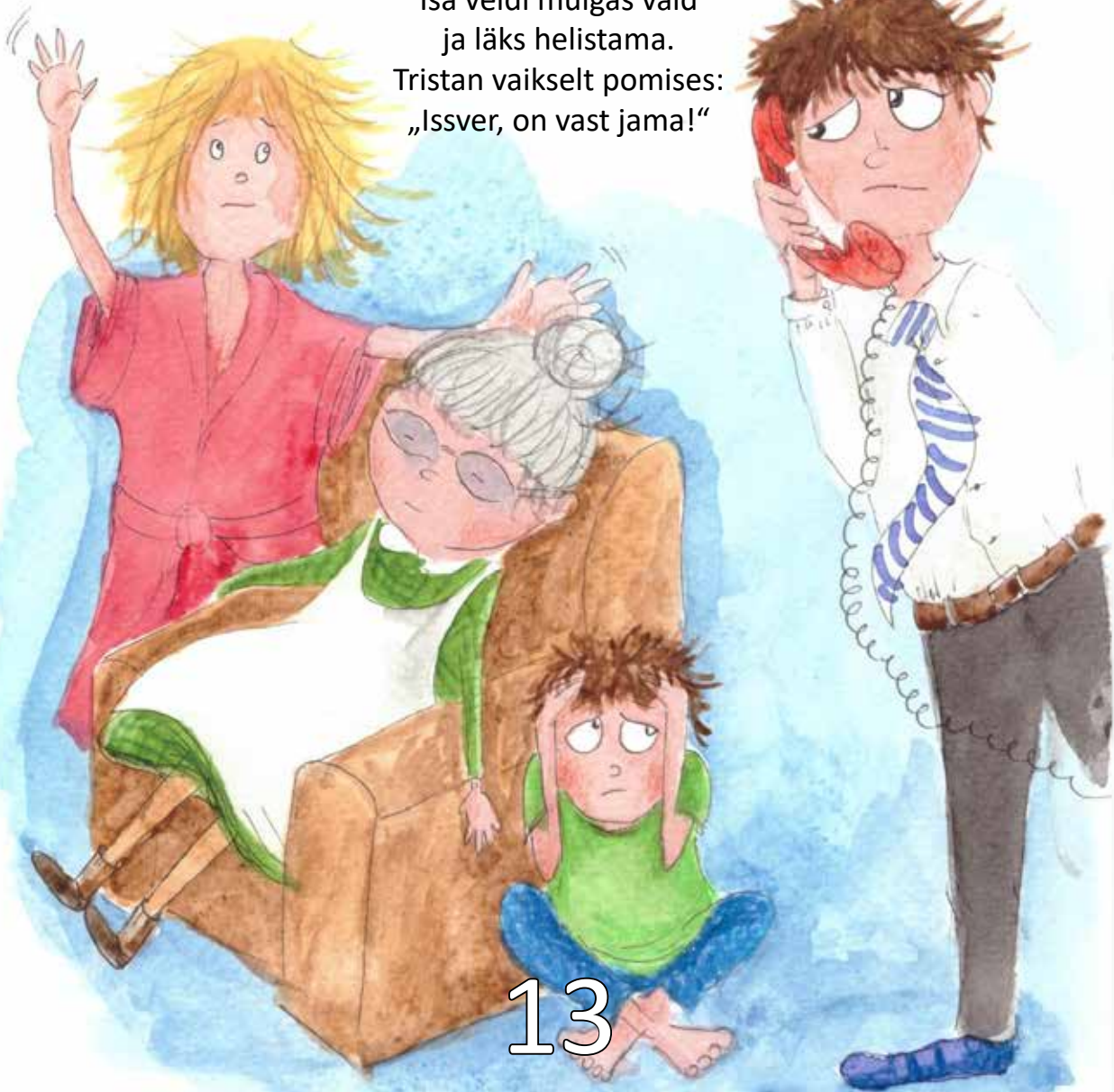
Isa katsus lukus ust,
näppis aknariivi.
„Arvan, et peaks kutsuma
meisterdetektiivi.“

Ema vehkis kätega,
justkui ujuks krooli,
vanaema ehmudes
vajus tugitooli.

„Detektiiv? Kas on meil
teda tõesti vaja?
Pahupidi pöörab ta
kogu meie maja.“

Isa veidi muigas vaid
ja läks helistama.
Tristan vaikselt pomises:
„Issver, on vast jama!“

Õige ruttu saabuski
lokkispäine onu,
tegutsema asus ta,
raiskamata sõnu.

Igat sorti asju ta
kaasas kandis paunas,
viirgu seatud kenasti
nagu herved kaunas –

kummikindad, taskulamp,
pulber väikses toosis,
pintsleid ja pintsetegi
reas seal uhkes poosis.

Onu keerles nagu vurr,
kõikjale ta vahtis,
laua pealt ja riiulilt
sõrmejälgi jahtis.

Lõpuks viskas kõrvale
oma kaadervärgid,
ütles: „Andke sokkide
täpsed tundemärgid!“

Tristan õlgu kehitas:
„Ah, mis tühi loba!
Sokk on sokk, on kõigil neil
säär ja kand ja laba.

